Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (osmého senátu)

7. září 2016*

„Řízení o předběžné otázce — Ochrana spotřebitele — Nekalé obchodní praktiky — Směrnice 2005/29/ES — Články 5 a 7 — Vázaná nabídka — Prodej počítače vybaveného předem nainstalovanými počítačovými programy — Závažné informace týkající se ceny — Klamavé opomenutí — Nemožnost spotřebitele opatřit si stejný model počítače, který není vybaven počítačovými programy“

Ve věci C-310/15,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Cour de cassation [kasační soud (Francie)] ze dne 17. června 2015, došlým Soudnímu dvoru dne 25. června 2015, v řízení

Vincent Deroo-Blanquart

proti

Sony Europe Limited, právní nástupkyni společnosti Sony France SA,

SOUDNÍ DVŮR (osmý senát),

ve složení D. Šváby, předseda senátu, J. Malenovský a M. Safjan (zpravodaj), soudci,

generální advokát: H. Saugmandsgaard Øe,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za V. Deroo-Blanquarta P. Rémy-Corlayem, avocat,

— za Sony Europe Limited, právní nástupkyni společnosti Sony France SA, P. Spinosim, avocat,

— za francouzskou vládu D. Colasem, J. Trabandem a S. Ghiandoni, jako zmocněnci,

— za belgickou vládu J.-C. Halleuxem a J. Van Holm, jako zmocněnci,

— za českou vládu M. Smolkem, J. Vláčilem a S. Šindelkovou, jako zmocněnci,

— za Evropskou komisi D. Roussanovem, M. Van Hoofem a K. Herbout-Borczak, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: francouzština.

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 5 a 7 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES ze dne 11. května 2005 o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu a o změně směrnice Rady 84/450/EHS, směrnic Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 (směrnice o nekalých obchodních praktikách) (Úř. věst. 2005, L 149, s. 22).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Vincentem Deroo-Blanquartem s bydlištěm ve Francii a společností Sony Europe Limited (dále jen „Sony“), právní nástupkyní společnosti Sony France SA, se sídlem ve Francii, jehož předmětem je obchodní praktika spočívající v prodeji počítače vybaveného předem nainstalovanými počítačovými programy.

Právní rámec

Unijní právo

3 Body 13, 14, 17 a 18 směrnice 2005/29 uvádějí:

„(13) [...] Jednotný a společný obecný zákaz stanovený touto směrnicí se [...] vztahuje na nekalé obchodní praktiky, které narušují ekonomické chování spotřebitelů. [...] Obecný zákaz je vypracován na základě pravidel pro dva nejběžnější typy obchodních praktik, totiž klamavé obchodní praktiky a agresivní obchodní praktiky.

(14) Je žádoucí, aby klamavé obchodní praktiky zahrnovaly i takové praktiky, včetně klamavé reklamy, jež uvedením spotřebitele v omyl brání tomu, aby uskutečnil informovanou, a tedy účelnou volbu. V souladu s právními předpisy a zvyklostmi členských států v oblasti klamavé reklamy dělí tato směrnice klamavé praktiky na klamavá jednání a klamavá opomenutí. Ve vztahu k opomenutí stanoví tato směrnice určitý počet zásadních informací, které potřebuje spotřebitel znát, aby mohl učinit informované rozhodnutí o obchodní transakci. [...]

[...]

(17) Pro zajištění vyšší právní jistoty je žádoucí určit takové obchodní praktiky, jež jsou za všech okolností nekalé. Příloha I proto uvádí taxativní výčet všech takových praktik. Pouze tyto obchodní praktiky lze pokládat za nekalé, aniž by bylo třeba provádět hodnocení jednotlivých případů podle článků 5 až 9. [...]

(18) [...] Tato směrnice, v souladu se zásadou proporcionality a pro zajištění účinné ochrany v ní obsažené, vychází z pojmu průměrného spotřebitele, který má dostatek informací a je v rozumné míře pozorný a opatrný, s ohledem na sociální, kulturní a jazykové faktory, jak je vykládán Soudním dvorem [...]“

4 Článek 2 této směrnice, nadepsaný „Definice“, stanoví:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

[...]

c) ‚produktem‘ zboží nebo služby [...];

d) ‚obchodními praktikami vůči spotřebiteli‘ (dále také jen ‚obchodní praktiky‘) jednání, opomenutí, chování nebo prohlášení, obchodní komunikace včetně reklamy a uvedení na trh ze strany obchodníka přímo související s propagací, prodejem nebo dodáním produktu spotřebiteli;

e) ‚podstatným narušením ekonomického chování spotřebitele‘ použití obchodní praktiky, která významně zhoršuje schopnost spotřebitele učinit informované rozhodnutí, což vede k tomu, že učiní rozhodnutí o obchodní transakci, které by jinak neučinil;

[...]

h) ‚náležitou profesionální péčí‘ úroveň zvláštních dovedností a péče, kterou lze od obchodníka ve vztahu ke spotřebiteli rozumně očekávat a která odpovídá poctivým obchodním praktikám nebo obecným zásadám dobré víry v oblasti obchodníkovy činnosti;

i) ‚výzvou ke koupi‘ obchodní komunikace, která uvádí základní znaky produktu a cenu způsobem vhodným pro použitý typ obchodní komunikace, a umožňuje tak spotřebiteli uskutečnit koupi;

[...]

k) ‚rozhodnutím o obchodní transakci‘ rozhodnutí spotřebitele o tom, zda, jak a za jakých podmínek produkt koupí, zaplatí za něj najednou nebo částečně, ponechá si jej nebo se jej zbaví anebo ve vztahu k němu uplatní právo vyplývající ze smlouvy, ať již se spotřebitel rozhodne jednat nebo zdržet se jednání;

[...]“

5 Článek 3 uvedené směrnice, nadepsaný „Oblast působnosti“, v odstavci 1 stanoví:

„Tato směrnice se vztahuje na nekalé obchodní praktiky vůči spotřebitelům, jak je stanoveno v článku 5, před obchodní transakcí týkající se produktu, v jejím průběhu a po ní.“

6 Článek 4 téže směrnice, nadepsaný „Vnitřní trh“, stanoví:

„Členské státy neomezí svobodu poskytování služeb ani volný pohyb zboží z důvodů spadajících do oblasti, kterou tato směrnice sbližuje.“

7 Článek 5 směrnice 2005/29, nadepsaný „Zákaz nekalých obchodních praktik“, zní takto:

„1. Nekalé obchodní praktiky jsou zakázány.

2. Obchodní praktika je nekalá, pokud

a) je v rozporu s požadavky náležité profesionální péče

a

b) podstatně narušuje nebo je schopná podstatně narušit ekonomické chování průměrného spotřebitele, který je jejímu působení vystaven nebo kterému je určena, nebo průměrného člena skupiny, pokud se obchodní praktika zaměřuje na určitou skupinu spotřebitelů, ve vztahu k danému produktu.

[...]

4. Obchodní praktiky jsou nekalé zejména tehdy, jsou-li

a) klamavé ve smyslu článků 6 a 7

nebo

b) agresivní ve smyslu článků 8 a 9.

5. V příloze I je uveden výčet obchodních praktik, které jsou považovány za nekalé za všech okolností. [...]“

8 Článek 6 této směrnice, nadepsaný „Klamavá jednání“, v odstavci 1 stanoví:

„Obchodní praktika je považována za klamavou, pokud obsahuje nesprávné informace, a je tedy nepravdivá, nebo pokud jakýmkoli způsobem, včetně celkového předvedení, uvádí nebo je schopná uvést průměrného spotřebitele v omyl ve vztahu k jednomu nebo k více z níže uvedených bodů, i když informace jsou věcně správné, což v obou případech vede nebo může vést k rozhodnutí spotřebitele o obchodní transakci, které by jinak neučinil:

[...]“

9 Článek 7 uvedené směrnice, nadepsaný „Klamavá opomenutí“, stanoví:

„1. Obchodní praktika je považována za klamavou, pokud ve svých věcných souvislostech a s přihlédnutím ke všem jejím rysům, okolnostem a omezením sdělovacího prostředku opomene uvést závažné informace, které v dané souvislosti průměrný spotřebitel potřebuje pro rozhodnutí o obchodní transakci, čímž způsobí nebo může způsobit, že průměrný spotřebitel učiní rozhodnutí o obchodní transakci, které by jinak neučinil.

2. Za klamavé opomenutí je také považováno, pokud obchodník závažné informace uvedené v odstavci 1 zatají nebo poskytne nejasným, nesrozumitelným nebo dvojznačným způsobem nebo v nevhodný čas vzhledem k okolnostem popsaným v uvedeném odstavci anebo neuvede obchodní záměr obchodní praktiky, není-li patrný ze souvislosti a pokud to v obou případech vede nebo může vést k rozhodnutí spotřebitele o obchodní transakci, které by jinak neučinil.

[...]

4. V případě výzvy ke koupi se za závažné považují tyto informace, nejsou-li patrné ze souvislosti:

a) hlavní znaky produktu v rozsahu odpovídajícím danému sdělovacímu prostředku a produktu;

[...]

c) cena včetně daní, nebo pokud z povahy produktu vyplývá, že cenu nelze rozumně stanovit předem, způsob jejího výpočtu, a případně i veškeré další poplatky za dopravu, dodání nebo poštovné, nebo pokud tyto poplatky nelze rozumně stanovit předem, skutečnost, že k ceně mohou být účtovány takové další poplatky;

[...]“

10 Příloha I směrnice 2005/29, v níž je uveden výčet obchodních praktik, které jsou považovány za nekalé za všech okolností, uvádí v bodě 29 mezi agresivními obchodními praktikami následující praktiku:

„Požadování okamžité nebo odložené platby za produkty dodané obchodníkem, avšak nevyžádané spotřebitelem [...] (setrvačný prodej).“

Francouzské právo

11 Článek L. 111-1 spotřebitelského zákoníku, ve znění použitelném na spor v původním řízení, stanovil:

„Každý obchodník, který prodává zboží nebo poskytuje služby, musí před uzavřením smlouvy umožnit spotřebiteli seznámit se s podstatnými vlastnostmi zboží nebo služby.“

12 Článek L. 113-3 první pododstavec tohoto zákoníku, ve znění použitelném na spor v původním řízení, stanovil:

„Každý prodejce zboží nebo poskytovatel služeb musí označením, etiketou, vyvěšením nebo jiným vhodným způsobem informovat spotřebitele o cenách, případných omezeních smluvní odpovědnosti a zvláštních podmínkách prodeje v souladu s podmínkami stanovenými ve vyhláškách ministra [...].“

13 Podle článku L. 120-1 spotřebitelského zákoníku, ve znění použitelném na spor v původním řízení:

„Nekalé obchodní praktiky jsou zakázány. Obchodní praktika je nekalá, pokud je v rozporu s požadavky náležité profesionální péče a pokud podstatně narušuje nebo je schopná podstatně narušit ekonomické chování spotřebitele, který má, pokud jde o zboží či službu, dostatek informací a je v rozumné míře pozorný a opatrný.

[...]

II. – Nekalými obchodními praktikami jsou zejména klamavé obchodní praktiky, které jsou definovány v článcích L. 121-1 a L. 121-1-1, a agresivní obchodní praktiky, které jsou definovány v článcích L. 122-11 a L. 122-11-1.“

14 Článek L. 121-1 tohoto zákoníku, ve znění použitelném na spor v původním řízení, měl následující znění:

„I. – Obchodní praktika je klamavá, dochází-li k ní za některé z těchto okolností:

[...]

2. Pokud se opírá o nesprávná tvrzení, údaje či předvedení nebo je způsobilá uvést v omyl [...]

[...]

II. – Obchodní praktika je rovněž klamavá, pokud s přihlédnutím k omezením použitého sdělovacího prostředku a okolnostem, za kterých k ní dochází, opomene uvést závažné informace nebo je zkreslí či poskytne nesrozumitelným, dvojznačným nebo nevhodným způsobem, nebo pokud neuvede skutečný obchodní záměr obchodní praktiky, není-li patrný ze souvislosti.

[...]

V každé obchodní komunikaci, která představuje výzvu ke koupi a je určena spotřebiteli, a která uvádí cenu a základní znaky nabízeného zboží či služby, se za závažné považují následující informace:

1. hlavní znaky zboží nebo služby;

[...]

3. cena včetně daní a náklady na dopravu, které nese spotřebitel, nebo způsob jejich výpočtu, pokud není možné je stanovit předem;

[...]

III. Bod I se vztahuje na praktiky, které se týkají obchodníků.“

15 Článek L. 122-1 první pododstavec spotřebitelského zákoníku, ve znění použitelném na spor v původním řízení, stanovil:

„Je zakázáno odmítnout prodat spotřebiteli zboží nebo poskytnout službu bez oprávněného důvodu a podmiňovat prodej určitého zboží nákupem určitého stanoveného množství nebo souběžnou koupí jiného zboží nebo jiné služby, jakož i podmiňovat poskytnutí určité služby poskytnutím jiné služby nebo zakoupením určitého zboží.“

16 Článek L. 122-1 první pododstavec tohoto zákoníku, ve znění platném od 19. května 2011 do 30. června 2016, stanovil:

„Je zakázáno odmítnout prodat spotřebiteli zboží nebo poskytnout službu bez oprávněného důvodu a podmiňovat prodej určitého zboží nákupem určitého stanoveného množství nebo souběžnou koupí jiného zboží nebo jiné služby, jakož i podmiňovat poskytnutí určité služby poskytnutím jiné služby nebo zakoupením určitého zboží, pokud toto podmínění představuje nekalou obchodní praktiku ve smyslu článku L. 120-1.“

17 Článek L. 122-3 první pododstavec uvedeného zákoníku, ve znění použitelném na spor v původním řízení, měl následující znění:

„Dodání zboží nebo poskytnutí služeb bez jejich předchozího objednání spotřebitelem je zakázáno, je-li za něj požadována platba. Spotřebiteli, který v rozporu s tímto zákazem obdržel zboží nebo mu byla poskytnuta služba, nemůže vzniknout povinnost k úhradě.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

18 Ze spisu ve věci v původním řízení vyplývá, že V. Deroo-Blanquart si ve Francii dne 27. prosince 2008 koupil notebook značky Sony, model VAIO VGN-NR38E, který byl vybaven předem nainstalovanými počítačovými programy, a to jednak operačním systémem Microsoft Windows Vista ve verzi Home Premium a jednak mnoha dalšími aplikacemi.

19 Při prvním použití tohoto počítače odmítl V. Deroo-Blanquart souhlasit s „licenční smlouvou s koncovým uživatelem“ (dále jen „CLUF“) k operačnímu systému, která se mu zobrazila na obrazovce uvedeného počítače, a dne 30. prosince 2008 požádal společnost Sony o vrácení části kupní ceny za tento počítač, která odpovídá ceně za předem nainstalované počítačové programy.

20 Dopisem ze dne 8. ledna 2009 společnost Sony odmítla toto vrácení provést, když uvedla, že počítače VAIO tvoří spolu s předem nainstalovanými počítačovými programy jednotnou nabídku, kterou nelze rozdělit. Po diskusi dne 15. dubna 2009 navrhla společnost Sony V. Deroo-Blanquartovi prodej zrušit a vrátit mu celou kupní cenu, to znamená 549 eur, při vrácení zakoupeného zboží.

21 Vincent Deroo-Blanquart tento návrh odmítl a podáním ze dne 17. února 2011 podal na společnost Sony žalobu k tribunal d'instance d'Asnières (soud v Asnières, Francie) na zaplacení zejména částky 450 eur jakožto paušální náhrady za předem nainstalované počítačové programy, jakož i částky 2 500 eur za újmu utrpěnou na základě nekalých obchodních praktik.

22 Rozsudkem ze dne 13. září 2012 tribunal d'instance d'Asnières (soud v Asnières) všechny návrhy V. Deroo-Blanquarta zamítl.

23 Vincent Deroo-Blanquart podal proti tomuto rozsudku odvolání k cour d'appel de Versailles (odvolací soud ve Versailles, Francie).

24 Rozsudkem ze dne 5. listopadu 2013 tento soud potvrdil rozsudek, proti němuž bylo podáno odvolání, přičemž konstatoval, že dotčený prodej nepředstavuje ani nekalou obchodní praktiku nuceného prodeje, který je za všech okolností zakázán, ani nekalou obchodní praktiku vázaného prodeje a ani klamavou či agresivní obchodní praktiku.

25 Vincent Deroo-Blanquart podal proti rozsudku cour d'appel de Versailles (odvolací soud ve Versailles) kasační opravný prostředek ke Cour de cassation (Kasační soud, Francie).

26 Cour de cassation (kasační soud) nejprve uvedl, že ustanovení platného vnitrostátního práva spadají do působnosti směrnice 2005/29, a poté se rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Musí být články 5 a 7 směrnice 2005/29 vykládány v tom smyslu, že vázaná nabídka spočívající v prodeji počítače vybaveného předem nainstalovanými počítačovými programy, pokud výrobce počítače poskytl prostřednictvím svého prodejce informace o každém z předem nainstalovaných počítačových programů, ale neuvedl cenu každého takového prvku, představuje klamavou nekalou obchodní praktiku?

2) Musí být článek 5 směrnice 2005/29 vykládán v tom smyslu, že vázaná nabídka spočívající v prodeji počítače vybaveného předem nainstalovanými počítačovými programy, pokud výrobce nedá spotřebiteli jinou možnost než přijmout tyto počítačové programy nebo dosáhnout zrušení prodeje, představuje nekalou obchodní praktiku?

3) Musí být článek 5 směrnice 2005/29 vykládán v tom smyslu, že vázaná nabídka spočívající v prodeji počítače vybaveného předem nainstalovanými počítačovými programy, pokud spotřebitel nemá možnost získat od stejného výrobce počítač, který není vybaven počítačovými programy, představuje nekalou obchodní praktiku?“

K předběžným otázkám

Ke druhé a třetí otázce

27 Podstatou druhé a třetí otázky předkládajícího soudu, kterými je třeba se zabývat společně a nejprve, je, zda obchodní praktika spočívající v prodeji počítače vybaveného předem nainstalovanými počítačovými programy bez možnosti spotřebitele opatřit si stejný model počítače, který není vybaven předem nainstalovanými počítačovými programy, představuje nekalou obchodní praktiku ve smyslu čl. 5 odst. 2 směrnice 2005/29.

28 V tomto ohledu je úvodem třeba připomenout, že vázané nabídky, které spočívají ve spojení alespoň dvou různých výrobků nebo služeb do jediné nabídky, představují komerční jednání, které je jednoznačně součástí obchodní strategie obchodníka a přímo směřuje k propagaci nebo prodeji. Z toho vyplývá, že vázané nabídky představují obchodní praktiky ve smyslu čl. 2 písm. d) směrnice, a tudíž spadají do působnosti této směrnice (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 23. dubna 2009, VTB-VAB a Galatea, C-261/07 a C-299/07, EU:C:2009:244, bod 50).

29 Jak dále výslovně upřesňuje bod 17 odůvodnění směrnice 2005/29, pouze obchodní praktiky uvedené v taxativním výčtu nacházejícím se v příloze I této směrnice jsou považovány za nekalé za všech okolností, aniž je třeba provádět hodnocení jednotlivých případů podle článků 5 až 9 uvedené směrnice (rozsudek ze dne 19. září 2013, CHS Tour Services, C-435/11, EU:C:2013:574, bod 38 a citovaná judikatura).

30 Soudní dvůr již přitom v této souvislosti rozhodl, že vázané nabídky nejsou uvedeny mezi praktikami vyjmenovanými v příloze I směrnice 2005/29 a že tato směrnice brání obecnému a preventivnímu zákazu vázaných nabídek bez ohledu na jakékoli ověření jejich nekalé povahy s ohledem na kritéria stanovená v článcích 5 až 9 uvedené směrnice (rozsudek ze dne 23. dubna 2009, VTB-VAB a Galatea, C-261/07 a C-299/07, EU:C:2009:244, body 57 a 62).

31 Případnou nekalou povahu takových obchodních praktik, jako jsou ty, o které se jedná ve věci v původním řízení, je tedy třeba posoudit ve světle obsahu a obecné systematiky článků 5 až 9 této směrnice (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 23. dubna 2009, VTB-VAB a Galatea, C-261/07 a C-299/07, EU:C:2009:244, bod 58).

32 V této souvislosti může být obchodní praktika považována za nekalou ve smyslu čl. 5 odst. 2 směrnice 2005/29, jen pokud jsou splněny dvě podmínky, a to jednak je-li v rozporu s požadavky náležité profesionální péče a jednak narušuje-li podstatně nebo může podstatně narušit ekonomické chování průměrného spotřebitele ve vztahu k produktu (viz rozsudek ze dne 19. prosince 2013, Trento Sviluppo a Centrale Adriatica, C-281/12, EU:C:2013:859, bod 28). V tomto kontextu je třeba připomenout, že podle bodu 18 odůvodnění tato směrnice vychází z pojmu „průměrný spotřebitel“, který má dostatek informací a je v rozumné míře pozorný a opatrný, s ohledem na sociální, kulturní a jazykové faktory.

33 V první řadě tedy vyvstává otázka, zda obchodník, který za takových okolností, jako jsou okolnosti dotčené ve věci v původním řízení, nabízí k prodeji pouze počítače vybavené předem nainstalovanými počítačovými programy, jedná v rozporu s požadavky náležité profesionální péče, která je definována v čl. 2 písm. h) směrnice 2005/29 jako úroveň zvláštních dovedností a péče, kterou lze od obchodníka ve vztahu ke spotřebiteli rozumně očekávat a která odpovídá poctivým obchodním praktikám nebo obecným zásadám dobré víry v oblasti obchodníkovy činnosti.

34 Je tedy třeba ověřit, zda při jednání obchodníka došlo – s ohledem na legitimní očekávání průměrného spotřebitele – k případnému porušení poctivých obchodních praktik nebo obecných zásad dobré víry v oblasti obchodníkovy činnosti, kterou v projednávaném případě představuje výroba výpočetní techniky určené pro širokou veřejnost.

35 V projednávaném případě z předkládacího rozhodnutí zejména vyplývá, že prodej počítačů vybavených předem nainstalovanými počítačovými programy společností Sony odpovídá – jak vyplývá z analýzy dotyčného trhu – očekáváním velké části spotřebitelů, kteří dávají přednost koupi takto vybaveného počítače a jeho okamžitému užívání před samostatnou koupí počítače a počítačových programů. Z tohoto rozhodnutí dále vyplývá, že než V. Deroo-Blanquart zakoupil jakožto spotřebitel počítač, o který se jedná ve věci v původním řízení, byl prostřednictvím prodejce společnosti Sony řádně informován o existenci předem nainstalovaných počítačových programů na tomto počítači a o přesných charakteristikách každého z těchto počítačových programů. Konečně po zakoupení a při prvním použití uvedeného počítače nabídla společnost Sony V. Deroo-Blanquartovi možnost buď souhlasit s „licenční smlouvou s koncovým uživatelem“, aby mohl uvedené počítačové programy používat, nebo od prodeje odstoupit.

36 V této souvislosti již Soudní dvůr upřesnil, že vázaná nabídka různých výrobků nebo služeb může zejména při správném informování spotřebitele splňovat podmínky loajality stanovené směrnicí (viz rozsudek ze dne 23. dubna 2009, VTB-VAB a Galatea, C-261/07 a C-299/07, EU:C:2009:244, bod 66).

37 V tomto kontextu je třeba uvést, že takové okolnosti, jako jsou ty, které byly uvedeny v bodě 35 tohoto rozsudku, to znamená zejména správné informování spotřebitele, soulad vázané nabídky s očekáváním velké části spotřebitelů, jakož i možnost nabídnutá spotřebiteli souhlasit se všemi podmínkami této nabídky nebo odstoupit od kupní smlouvy, jsou způsobilé splnit požadavky poctivých obchodních praktik nebo obecné zásady dobré víry v oblasti výroby výpočetní techniky určené široké veřejnosti, a obchodník tak prokáže ve vztahu ke spotřebiteli příslušnou péči. Vnitrostátnímu soudu tudíž přísluší, aby je zohlednil v rámci svého celkového posouzení všech okolností věci v původním řízení z pohledu dodržení požadavků náležité profesionální péče.

38 Zadruhé je třeba zkoumat, zda obchodní praktika spočívající v prodeji počítače vybaveného předem nainstalovanými počítačovými programy bez možnosti spotřebitele opatřit si stejný model počítače, který není vybaven předem nainstalovanými počítačovými programy, vyvolává nebo je způsobilá vyvolat podstatné narušení ekonomického chování průměrného spotřebitele ve vztahu k danému produktu, to znamená ve smyslu čl. 2 písm. e) směrnice 2005/29 významně zhoršit jeho schopnost učinit informované rozhodnutí, což vede k tomu, že učiní rozhodnutí o obchodní transakci, které by jinak neučinil.

39 V této souvislosti z předkládacího rozhodnutí vyplývá, jak bylo uvedeno v bodě 35 tohoto rozsudku, že spotřebitel byl před provedením koupě řádně informován, že model počítače, o který se jedná ve věci v původním řízení, není prodáván bez předem nainstalovaných počítačových programů.

40 Pokud jde o vysvětlení dané spotřebiteli, je třeba zdůraznit, že informace poskytnuté před uzavřením smlouvy o smluvních podmínkách a důsledcích uvedeného uzavření smlouvy mají pro spotřebitele zásadní význam. Zejména na základě těchto informací se spotřebitel rozhoduje, zda chce s obchodníkem vstoupit do smluvního vztahu tím, že přistoupí na podmínky, které obchodník předem připravil (rozsudek ze dne 30. dubna 2014, Kásler a Káslerné Rábai, C-26/13, EU:C:2014:282, bod 70).

41 V rámci přezkumu druhé podmínky stanovené v čl. 5 odst. 2 směrnice 2005/29 tedy vnitrostátnímu soudu přísluší určit, zda za takových okolností, jako jsou okolnosti dotčené ve věci v původním řízení, to znamená pokud spotřebitel byl před koupí řádně informován, že model počítače, který byl předmětem prodeje, se bez předem nainstalovaných počítačových programů neprodává, a z tohoto důvodu se v podstatě mohl svobodně rozhodnout pro jiný model počítače od jiné značky se

srovnatelnými technickými vlastnostmi prodávaný bez počítačových programů nebo s jinými počítačovými programy, byla schopnost tohoto spotřebitele učinit informované rozhodnutí o obchodní transakci významně zhoršena.

42 Vzhledem k výše uvedeným úvahám je třeba na druhou a třetí otázku odpovědět, že obchodní praktika spočívající v prodeji počítače vybaveného předem nainstalovanými počítačovými programy bez možnosti spotřebitele opatřit si stejný model počítače, který není vybaven předem nainstalovanými počítačovými programy, jako taková nepředstavuje nekalou obchodní praktiku ve smyslu čl. 5 odst. 2 směrnice 2005/29, pokud takováto praktika není v rozporu s požadavky náležité profesionální péče a podstatně nenarušuje nebo není způsobilá podstatně narušit ekonomické chování průměrného spotřebitele ve vztahu k tomuto produktu, což přísluší posoudit vnitrostátnímu soudu, který přitom zohlední zvláštní okolnosti věci v původním řízení.

K první otázce

43 Podstatou první předběžné otázky předkládajícího soudu je, zda v rámci vázané nabídky, která spočívá v prodeji počítače vybaveného předem nainstalovanými počítačovými programy, představuje neuvedení ceny každého z těchto počítačových programů klamavou obchodní praktiku ve smyslu čl. 5 odst. 4 písm. a) a článku 7 směrnice 2005/29.

44 V této souvislosti je třeba připomenout, že čl. 5 odst. 4 písm. a) této směrnice stanoví, že klamavé obchodní praktiky mohou mít formu klamavých jednání ve smyslu článku 6 uvedené směrnice nebo klamavých opomenutí ve smyslu článku 7 této směrnice.

45 Podle čl. 7 odst. 1 směrnice 2005/29 je obchodní praktika považována za klamavou, pokud v jejích věcných souvislostech a s přihlédnutím ke všem jejím rysům, okolnostem a omezením sdělovacího prostředku opomene uvést závažné informace, které v dané souvislosti průměrný spotřebitel potřebuje pro rozhodnutí o obchodní transakci, čímž způsobí nebo může způsobit, že průměrný spotřebitel učiní rozhodnutí o obchodní transakci, které by jinak neučinil. Článek 7 odst. 4 písm. c) této směrnice uvádí, že cena včetně daní se považuje za závažnou informaci.

46 Ze znění posledně uvedeného ustanovení proto vyplývá, že za závažnou informaci se považuje cena produktu nabízeného k prodeji, to znamená celková cena produktu, a nikoli cena každé jeho části. Z toho vyplývá, že toto ustanovení stanoví obchodníkovi povinnost uvést spotřebiteli celkovou cenu dotyčného produktu.

47 Jak vyplývá z předkládacího rozhodnutí, v projednávaném případě byla celková cena souboru sestávajícího z počítače vybaveného předem nainstalovanými počítačovými programy V. Deroo-Blanquartovi oznámena. Předkládající soud se nicméně táže, zda v konkrétním případě vázané nabídky, která se vztahuje na počítač a několik předem nainstalovaných počítačových programů, mohou ceny jednotlivých součástí tvořících sestavu, která je předmětem takovéto nabídky, rovněž představovat závažné informace.

48 Bez ohledu na skutečnost, že informace o částech celkové ceny není uvedena mezi informacemi, které čl. 7 odst. 4 směrnice 2005/29 považuje za závažné, je třeba v této souvislosti zdůraznit, že podle bodu 14 odůvodnění této směrnice závažné informace představují zásadní informace, které potřebuje spotřebitel znát, aby mohl učinit informované rozhodnutí o obchodní transakci.

49 Kromě toho z čl. 7 odst. 1 uvedené směrnice vyplývá, že závažná povaha informace musí být posuzována v souvislostech, do nichž obchodní praktika zapadá, a s přihlédnutím ke všem jejím rysům.

50 V projednávaném případě, jak vyplývá z předkládacího rozhodnutí, počítač, který byl předmětem prodeje, o který se jedná ve věci v původním řízení, byl v každém případě nabízen k prodeji jen vybavený předem nainstalovanými počítačovými programy. Vzhledem k odpovědi na druhou a třetí otázku takováto obchodní praktika jako taková nepředstavuje nekalou obchodní praktiku ve smyslu čl. 5 odst. 2 směrnice 2005/29.

51 Proto vzhledem k souvislostem vázané nabídky, která spočívá v prodeji počítače vybaveného předem nainstalovanými počítačovými programy, neuvedení ceny každého z těchto počítačových programů není způsobilé zabránit spotřebiteli učinit informované rozhodnutí o obchodní transakci ani nemůže vést k rozhodnutí spotřebitele o obchodní transakci, které by jinak neučinil. Cena každého z těchto počítačových programů proto nepředstavuje závažnou informaci ve smyslu čl. 7 odst. 4 směrnice 2005/29.

52 Vzhledem k výše uvedeným úvahám je třeba na první otázku odpovědět, že v rámci vázané nabídky, která spočívá v prodeji počítače vybaveného předem nainstalovanými počítačovými programy, nepředstavuje neuvedení ceny každého z těchto předem nainstalovaných počítačových programů klamavou obchodní praktiku ve smyslu čl. 5 odst. 4 písm. a) a článku 7 směrnice 2005/29.

K nákladům řízení

53 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (osmý senát) rozhodl takto:

1) **Obchodní praktika spočívající v prodeji počítače vybaveného předem nainstalovanými počítačovými programy bez možnosti spotřebitele opatřit si stejný model počítače, který není vybaven předem nainstalovanými počítačovými programy, jako taková nepředstavuje nekalou obchodní praktiku ve smyslu čl. 5 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES ze dne 11. května 2005 o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu a o změně směrnice Rady 84/450/EHS, směrnic Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 (směrnice o nekalých obchodních praktikách), pokud takováto praktika není v rozporu s požadavky náležité profesionální péče a podstatně nenarušuje nebo není způsobilá podstatně narušit ekonomické chování průměrného spotřebitele ve vztahu k tomuto produktu, což přísluší posoudit vnitrostátnímu soudu, který přitom zohlední zvláštní okolnosti věci v původním řízení.**

2) **V rámci vázané nabídky, která spočívá v prodeji počítače vybaveného předem nainstalovanými počítačovými programy, nepředstavuje neuvedení ceny každého z těchto předem nainstalovaných počítačových programů klamavou obchodní praktiku ve smyslu čl. 5 odst. 4 písm. a) a článku 7 směrnice 2005/29.**

Podpisy.